

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 855

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 21 decembrie 2010

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 1.338 din 19 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 574 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă	2–3
Decizia nr. 1.362 din 21 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 287 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii și ale art. 304 ¹ din Codul de procedură civilă	3–5
Decizia nr. 1.407 din 2 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ alin. 4 și alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală	5–7
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
335. — Ordin al președintelui Comisiei Naționale pentru Controlul Activităților Nucleare privind aprobarea Normelor de securitate nucleară privind proiectarea și construcția centralelor nucleare electrice	7
2.217. — Ordin al ministrului afacerilor externe privind publicarea Programului de aplicare în domeniile educației, științei și culturii dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Arabe Siriene pentru anii 2010–2014, semnat la București la 10 noiembrie 2010	8
Program de aplicare în domeniile educației, științei și culturii între Guvernul României și Guvernul Republicii Arabe Siriene pentru anii 2010–2014	8–11
2.767. — Ordin al ministrului finanțelor publice pentru modificarea Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 291/2010 privind instituirea și aprobarea componentei Comisiei pentru autorizarea operatorilor de produse supuse accizelor armonizate și a regulamentului de organizare și funcționare a acestora	11–12
ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI	
Hotărârea din 29 iulie 2008, definitivă la 1 decembrie 2008, în Cauza Mitrea împotriva României	12–15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.338**

din 19 octombrie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 574 alin. 1 și 2
din Codul de procedură civilă**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Cristina Toma	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 574 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Valmet Production” — S.R.L. din Hunedoara în Dosarul nr. 5.146/243/2009 al Judecătoriei Hunedoara.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 2 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 5.146/243/2009, **Judecătoria Hunedoara a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 574 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Valmet Production” — S.R.L. din Hunedoara într-o cauză civilă având ca obiect „alte cereri — echivalare a valorii lucrului imposibil de realizat”.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se apreciază că dispozițiile art. 574 din Codul de procedură civilă dau posibilitatea creditorului de a solicita atât executarea silită directă (prin predarea bunului în natură), cât și executarea silită indirectă (prin echivalent), iar debitorul, în cazul în care dorește să solicite suspendarea executării silite, este obligat în două rânduri să consemneze valoarea bunului la o instituție bancară, îngrădindu-i-se, astfel, accesul liber la justiție.

Autorul consideră că prevederile de lege criticate conferă creditorului un drept de opțiune între a executa în natură sau prin echivalent, în situația predării silite a bunurilor mobile. Mai arată că dispozițiile art. 576 din Codul de procedură civilă dau posibilitatea executorului judecătoresc de a ridica bunul urmărit de la debitor sau de la orice persoană la care se află bunul respectiv. Așadar, dacă bunul respectiv se află în detenția sau posesia altei persoane, o atare situație nu reprezintă o imposibilitate în sensul prevăzut de art. 574 din Codul de procedură civilă. Apreciază că este încălcat astfel principiul egalității armelor, respectiv prevederile art. 21 alin. (3) din Constituție.

Judecătoria Hunedoara apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale. Arată în acest sens că acestea nu fac referire la un drept de opțiune a creditorului între executarea în natură și cea prin echivalent, precum și că legiuitorul are deplină libertate constituțională în a reglementa procedura de judecată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 574 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă, având următorul cuprins: *„Dacă în titlul executoriu nu s-a stabilit ce sumă urmează a fi plătită ca echivalent al valorii lucrului în cazul imposibilității predării acestuia, instanța de executare, la cererea creditorului, va stabili această sumă prin hotărâre dată cu citarea părților.*

Hotărârea este executorie și este supusă recursului. Suspendarea executării acestei hotărâri nu se va putea obține decât cu consemnarea sumei stabilite. Dispozițiile art. 428 sunt aplicabile în mod corespunzător.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată. Astfel, dispozițiile art. 574 din Codul de procedură civilă prevăd că instanța de executare, în cazul în care executarea în natură a obligației nu este posibilă, iar în titlul executoriu nu s-a stabilit ce sumă urmează a fi plătită, la cererea creditorului, va proceda la stabilirea sumei ce urmează a fi plătită ca echivalent al valorii lucrului. Ca urmare, nu poate fi reținută argumentarea autorului excepției în sensul că textul de lege criticat ar consacra un drept de opțiune al creditorului între executarea în natură și executarea prin echivalent. Executarea silită prin echivalent se referă exclusiv la situația imposibilității predării bunului. Evident că titlul executoriu se referă la obligarea debitorului de a preda lucrul în cauză, iar numai în cazul imposibilității predării acestuia, instanța de executare va stabili, la cererea creditorului, suma ce va fi plătită ca echivalent al valorii bunului în cauză.

De asemenea, din analiza textului de lege criticat, nu rezultă că debitorul, în cazul în care dorește să solicite suspendarea executării silite, este obligat în două rânduri să consemneze valoarea bunului la o instituție bancară, astfel încât, nici sub acest aspect, nu poate fi reținută neconstituționalitatea dispozițiilor art. 574 din Codul de procedură civilă. Dimpotrivă, în cadrul contestației la executare, ce reprezintă ultima fază procesuală, debitorul nu poate contesta decât suma stabilită de

instanță ca echivalent al lucrului, iar nu și obligarea acestuia de a preda bunul. După cum se poate observa, stabilirea de către instanță a echivalentului valorii lucrului rezultă din chiar imposibilitatea predării acestuia de către debitor, iar consemnarea de către debitor a sumei stabilite de instanță este o consecință firească a faptului că hotărârea primei instanțe este executorie. Nu rezultă însă obligația debitorului, în cazul în care solicită suspendarea executării silite, de a consemna de două ori această sumă.

În ceea ce privește interpretarea pe care autorul excepției o dă dispozițiilor art. 574 din Codul de procedură civilă, prin raportare la cele ale art. 576 din același cod, respectiv concluziile fundamentate pe această interpretare, acestea nu constituie veritabile critici de neconstituționalitate, ci, eventual, apărări de fond în cauza supusă judecării, motiv pentru care, în privința acestora, excepția de neconstituționalitate nu poate fi primită.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 574 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Valmet Production” — S.R.L. din Hunedoara în Dosarul nr. 5.146/243/2009 al Judecătoriei Hunedoara.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Cristina Toma

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.362

din 21 octombrie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 287
din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii și ale art. 304¹ din Codul de procedură civilă**

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 287 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii și ale art. 304¹ din Codul de procedură civilă, excepție invocată de Daniela Claudia Prihoi în Dosarul nr. 6.291/107/2008 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale și care formează obiectul Dosarului nr. 2.186D/2010 al Curții Constituționale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarele nr. 2.187D—2.231D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Curtea, din oficiu,

pune în discuție conexarea Dosarelor nr. 2.187D—2.231D/2010 la Dosarul nr. 2.186D/2010, având în vedere că acestea au un obiect identic.

Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea cauzelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 2.187D—2.231D/2010 la Dosarul nr. 2.186D/2010 care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că textele de lege criticate nu încalcă prevederile constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 4 și 18 martie 2010, 19, 26, 29 aprilie 2010, 10 și 20 mai 2010, pronunțate în dosarele nr. 6.291/107/2008, nr. 3.333/107/2008, nr. 5.057/107/2008, nr. 5.071/107/2008, nr. 5.024/107/2008, nr. 5.025/107/2008, nr. 5.109/107/2008, nr. 5.570/107/2008, nr. 7.213/107/2008,

nr. 4.986/107/2008, nr. 4.993/107/2008, nr. 5.002/107/2008, nr. 5.105/107/2008, nr. 5.079/107/2008, nr. 4.995/107/2008, nr. 5.012/107/2008, nr. 5.006/107/2008, nr. 5.180/107/2008, nr. 5.226/107/2008, nr. 6.290/107/2008, nr. 6.027/107/2008, nr. 5.172/107/2008, nr. 5.235/107/2008, nr. 5.301/107/2008, nr. 5.296/107/2008, nr. 5.578/107/2008, nr. 6.018/107/2008, nr. 4.974/107/2008, nr. 5.576/107/2008, nr. 5.292/107/2008, nr. 5.262/107/2008, nr. 5.252/107/2008, nr. 5.210/107/2008, nr. 5.230/107/2008, nr. 3.335/107/2008, nr. 6.026/107/2008, nr. 5.102/107/2008, nr. 5.001/107/2008, nr. 5.018/107/2008, nr. 4.990/107/2008, nr. 4.978/107/2008, nr. 4.971/107/2008, nr. 3.357/107/2008, nr. 5.032/107/2008, nr. 5.304/107/2008 și nr. 5.245/107/2008, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale** a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 287 din Legea nr. 53/2003 – Codul muncii și art. 304¹ din Codul de procedură civilă.

Excepția a fost invocată de Daniela Claudia Prihoi, Gheorghe Cibu, Valentina Angela Iepure, Ana Damian, Adriana Dorina Mârza, Marian Aglița, Nicolae Dogar, Natașa Mioara Muntean, Sandu Frățilă, Magdalena Goția Tripon, Dumitru Iosif Frățilă, Vasile Bișboacă, Maria Pașcu, Florian Bolea, Gheorghe Cibu, Ion Stoia, Ioan Cornel Deac, Ana Comcea, Rodica Borșa, Daniela Claudia Prihoi, Angela Rotaru, Maria Bota, Roland Salber, Florin Bolea, Ioan Tâmaș, Silviu Puiu Popa, Ioan Florin Vârzole, Silvia Vodă, Alexandru Liviu Negoțiu, Niculae Cibu, Vasile Bișboacă, Mihai Cotârlea, Dana Manuela Păcurar, Viorica Todescu, Aurica Tripșa, Angela Rotaru, Călin Brezeșțian, Nicolae Șuteu, Mihai Rasa, Vasile Filip, Adam Mihăescu, Viorica Mercurean, Ioan Bișboacă, Ana Maria Negoțiu, Ioan Russet Sfârleză și Ovidiu Pușcaș, în dosare având ca obiect pretenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că prin prevederile art. 287 din Legea nr. 53/2003 angajatorii sunt discriminați și defavorizați în raport cu angajații, însă, în mod paradoxal, și angajatul poate fi discriminat atunci când majoritatea înscrisurilor care pot duce la aflarea adevărului și la justa soluționare a cauzei se află la angajator, dar acesta nu le depune în fața instanței, care va putea pronunța astfel o soluție greșită. Se arată că intervalul de timp dintre data primirii citației și data termenului de judecată este prea scurt pentru ca un angajator să își exercite dreptul la apărare și să se achite de sarcina probei care îi revine, conchizându-se că din nou poate interveni aceeași situație paradoxală în care cel discriminat va fi angajatul. Se arată în acest sens că, dacă angajatorul nu depune dovezile până la prima zi de înfățișare, decade din dreptul de a solicita ulterior administrarea probațiunii, ceea ce înseamnă că angajatul nu va putea propune probe în combaterea eventualelor probe pe care le-ar fi solicitat angajatorul în termenul prevăzut de lege. Prin urmare, angajatul nu va beneficia de dreptul la un proces echitabil.

În ceea ce privește dispozițiile art. 304¹ din Codul de procedură civilă, se arată că acestea creează o diferență între cei care pot folosi, în cursul proceselor în care sunt părți, și calea de atac a apelului și cei care pot introduce doar calea de atac a recursului. Astfel, deși art. 304 din Codul de procedură civilă enumeră motivele de nelegalitate pentru care se poate exercita calea de atac a recursului, art. 304¹ din același cod prevede că, atunci când o hotărâre nu poate fi atacată cu apel, instanța poate să examineze cauza sub toate aspectele și nu prin limitare la cele menționate în art. 304.

Curtea de Apel Alba Iulia — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl constituie art. 287 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, potrivit căroră „*Sarcina probei în conflictele de muncă revine angajatorului, acesta fiind obligat să depună dovezile în apărarea sa până la prima zi de înfățișare*”.

De asemenea, formează obiect al excepției și dispozițiile art. 304¹ din Codul de procedură civilă, care prevăd că „*Recursul declarat împotriva unei hotărâri care, potrivit legii, nu poate fi atacată cu apel, nu este limitat la motivele de casare prevăzute în art. 304, instanța putând să examineze cauza sub toate aspectele*”.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, Curtea constată că prevederile art. 287 din Codul muncii au mai fost supuse controlului de constituționalitate, în raport cu aceleași prevederi constituționale. Astfel, prin Decizia nr. 494 din 11 noiembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 59 din 18 ianuarie 2005, sau prin Decizia nr. 82 din 5 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 161 din 3 martie 2008, Curtea, respingând excepția, a reținut că dispozițiile criticate sunt norme care stabilesc o procedură specială, derogatorie, privind modalitatea administrării probelor în cazul judecării cererilor referitoare la conflictele de muncă. Modalitatea în care au fost reglementate aceste dispoziții este o opțiune a legiuitorului, care a avut în vedere instituirea unei proceduri simple și urgente, adaptată raporturilor de muncă și exercitării dreptului la muncă. Regulile de procedură prevăzute de aceste dispoziții se aplică în mod echitabil atât angajatorilor, cât și angajaților, fără a fi favorizată o categorie sau alta. Astfel, „salariatul și angajatorul sunt două părți ale conflictului de muncă, situate pe poziții opuse și cu interese contrare, situația lor diferită justificând, în anumite privințe, și tratamentul juridic diferențiat. Angajatorul este cel care deține documentele și toate celelalte probe pertinente pentru elucidarea conflictului și, pentru stabilirea drepturilor și obligațiilor părților raportului juridic de muncă, este necesară și firească obligația acestuia de a prezenta aceste probe”.

De altfel, Curtea a statuat în mod constant că reglementarea de către legiuitor, în limitele competenței ce i-a fost conferită prin Constituție, a condițiilor de exercitare a unui drept — subiectiv sau procesual, inclusiv prin instituirea unor termene, nu constituie o restrângere a exercițiului acestuia, ci doar o modalitate eficientă de a preveni exercitarea sa abuzivă, în detrimentul altor titulari de drepturi, în egală măsură ocrotite.

Așa fiind, termenul instituit prin textul de lege criticat are în vedere soluționarea procesului cu celeritate, absența lui prelungind starea de conflict dintre angajat și angajator, ceea ce ar genera o stare de incertitudine în ceea ce privește raporturile de muncă, afectându-le astfel grav stabilitatea și securitatea care trebuie să le caracterizeze.

Aceste considerente sunt valabile și în cauza de față în care se încearcă acreditarea ideii că, prin discriminarea și defavorizarea angajatorilor (care, pentru considerentele mai sus arătate, nu poate fi reținută), textul de lege criticat determină o discriminare a angajatului.

Asupra dispozițiilor art. 304¹ din Codul de procedură civilă, instanța constituțională s-a pronunțat, de exemplu prin Decizia nr. 351 din 2 mai 2006, publicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 455 din 25 mai 2006, reținând că „justificarea acestei reglementări derogatorii de la regula generală a caracterului nedevolutiv al recursului ține de deosebirile esențiale existente între cele două situații avute în vedere de legiuitor. Astfel, în situația în care s-a putut exercita calea de atac a apelului, cauza a fost, integral și sub toate aspectele legalității și temeiniciei soluției pronunțate de prima instanță, examinată de o instanță de control judiciar, la un grad de jurisdicție superior, iar recursul va putea fi exercitat pentru motive concret și limitativ determinate, care vizează legalitatea deciziei pronunțate în apel. În situația în care părților nu le este deschisă calea de atac a apelului, apare firesc ca instanța să poată cerceta sub toate aspectele cauza dedusă judecății.

Această posibilitate, coroborată cu principiul rolului activ al judecătorului, conform căruia instanța are îndatorirea să stăruie prin toate mijloacele legale pentru a preveni orice greșală privind aflarea adevărului în cauză, pe baza stabilirii faptelor și prin aplicarea corectă a legii, în scopul pronunțării unei hotărâri temeinice și legale, este menită să asigure părților o judecată echitabilă și să conducă instanța la cercetarea și aprecierea tuturor aspectelor relevante pentru pronunțarea unei soluții.”

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice modificarea acestei jurisprudențe, soluția pronunțată și argumentele pe care aceasta s-a fondat își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 287 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii și ale art. 304¹ din Codul de procedură civilă, excepție invocată de Daniela Claudia Prihoi, Gheorghe Cibu, Valentina Angela Iepure, Ana Damian, Adriana Dorina Mârza, Marian Aglița, Nicolae Dogar, Natașa Mioara Muntean, Sandu Frățilă, Magdalena Goția Tripon, Dumitru Iosif Frățilă, Vasile Bișboacă, Maria Pașcu, Florian Bolea, Gheorghe Cibu, Ion Stoia, Ioan Cornel Deac, Ana Comcea, Rodica Borșa, Daniela Claudia Prihoi, Angela Rotaru, Maria Bota, Roland Salber, Florin Bolea, Ioan Tâmaș, Silviu Puiu Popa, Ioan Florin Vârzole, Silvia Vodă, Alexandru Liviu Negoțiu, Niculae Cibu, Vasile Bișboacă, Mihai Cotârlea, Dana Manuela Păcurar, Viorica Todescu, Aurica Tripșa, Angela Rotaru, Călin Brezeștian, Nicolae Șuteu, Mihai Rasa, Vasile Filip, Adam Mihăescu, Viorica Mercurean, Ioan Bișboacă, Ana Maria Negoțiu, Ioan Russet Sfârlează și Ovidiu Pușcaș în dosarele nr. 6.291/107/2008, nr. 3.333/107/2008, nr. 5.057/107/2008, nr. 5.071/107/2008, nr. 5.024/107/2008, nr. 5.025/107/2008, nr. 5.109/107/2008, nr. 5.570/107/2008, nr. 7.213/107/2008, nr. 4.986/107/2008, nr. 4.993/107/2008, nr. 5.002/107/2008, nr. 5.105/107/2008, nr. 5.079/107/2008, nr. 4.995/107/2008, nr. 5.012/107/2008, nr. 5.006/107/2008, nr. 5.180/107/2008, nr. 5.226/107/2008, nr. 6.290/107/2008, nr. 6.027/107/2008, nr. 5.172/107/2008, nr. 5.235/107/2008, nr. 5.301/107/2008, nr. 5.296/107/2008, nr. 5.578/107/2008, nr. 6.018/107/2008, nr. 4.974/107/2008, nr. 5.576/107/2008, nr. 5.292/107/2008, nr. 5.262/107/2008, nr. 5.252/107/2008, nr. 5.210/107/2008, nr. 5.230/107/2008, nr. 3.335/107/2008, nr. 6.026/107/2008, nr. 5.102/107/2008, nr. 5.001/107/2008, nr. 5.018/107/2008, nr. 4.990/107/2008, nr. 4.978/107/2008, nr. 4.971/107/2008, nr. 3.357/107/2008, nr. 5.032/107/2008, nr. 5.304/107/2008 și nr. 5.245/107/2008 ale Curții de Apel Alba Iulia — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 21 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.407

din 2 noiembrie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 4 și alin. 8 lit. c)
din Codul de procedură penală**

Augustin Zegrean — președinte
Aspazia Cojocar — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Mircea Ștefan Minea — judecător
Iulia Antoanella Motoc — judecător
Ion Predescu — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător

Tudorel Toader — judecător
Oana Cristina Puică — magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 4 și alin. 8 lit. c) din Codul de

procedură penală, excepție ridicată de Pompiliu Bota în Dosarul nr. 7.773/318/2009 al Judecătorei Târgu Jiu.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 18 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 7.773/318/2009, **Judecătoria Târgu Jiu a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 4 și alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Pompiliu Bota cu ocazia soluționării plângerii împotriva unei rezoluții de scoatere de sub urmărire penală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 278¹ alin. 4 și alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală încalcă dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare, întrucât judecătorul poate soluționa cauza în absența intimatului, legal citat, care poate fi astfel trimis în judecată fără a avea posibilitatea să se apere și fără a putea să atace cu recurs încheierea prin care cauza a fost reținută spre judecare.

Judecătoria Târgu Jiu apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prevederile de lege criticate nu contravin dispozițiilor din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate de autorul excepției.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 278¹ alin. 4 și alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală, modificate prin Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006, având următorul cuprins: *„Persoana față de care s-a dispus neînceperea urmăririi penale, scoaterea de sub urmărire penală sau încetarea urmăririi penale, precum și persoana care a făcut plângerea se citează. Neprezentarea acestor persoane, legal citate, nu împiedică soluționarea cauzei. Când judecătorul consideră că este absolut necesară prezența persoanei lipsă, poate lua măsuri pentru prezentarea acesteia. [...]*

Judecătorul pronunță una dintre următoarele soluții: [...]
c) admite plângerea, prin încheiere, desfășurează rezoluția sau ordonanța atacată și, când probele existente la dosar sunt

suficiente, reține cauza spre judecare, în complet legal constituit, dispozițiile privind judecata în primă instanță și căile de atac aplicându-se în mod corespunzător.”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 24 privind dreptul la apărare, precum și a prevederilor art. 6 paragraful 1 și paragraful 3 lit. c) referitoare la dreptul la un proces echitabil și la dreptul la apărare din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată. Astfel, în ceea ce privește critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 278¹ alin. 4 din Codul de procedură penală, soluționarea cauzei în lipsa părților, care însă au fost legal citate, nu aduce atingere dreptului la un proces echitabil și dreptului la apărare al acestora, ci asigură evitarea tergiversării nejustificate a judecării și soluționarea cauzei într-un termen rezonabil. Mai mult, chiar dispozițiile de lege criticate prevăd că, atunci când consideră că este absolut necesară prezența persoanei lipsă, judecătorul poate lua măsuri pentru prezentarea acesteia. De altfel, stabilirea unor reguli speciale de procedură în cazul judecării plângerii împotriva rezoluției sau ordonanței procurorului de netrimite în judecată este realizată de legiuitor în exercitarea competenței sale constituționale. Potrivit art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală, legiuitorul poate institui reguli speciale de procedură, ca modalități de exercitare a drepturilor procedurale.

Referitor la prevederile art. 278¹ alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală, acestea au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași dispoziții din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 599 din 20 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 523 din 10 iulie 2008, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a prevederilor legale criticate, reținând că susținerea autorului excepției privind contrarietatea dintre dispozițiile de lege atacate și prevederile art. 24 din Constituție este nefondată, deoarece procedura de judecare a plângerilor împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului de netrimite în judecată, prevăzută de art. 278¹ din Codul de procedură penală, este o procedură contradictorie în care toate părțile, inclusiv persoana acuzată de comiterea unei fapte penale, au posibilitatea de a se apăra și de a cere fie menținerea soluției procurorului, fie investirea instanței cu judecarea infracțiunii reclamate. În această din urmă ipoteză, inculpatul beneficiază, se înțelege, de toate mijloacele de apărare și de toate garanțiile procesuale prevăzute de lege.

În același sens este și Decizia nr. 13 din 10 ianuarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 134 din 13 februarie 2006, prin care Curtea a respins ca neîntemeiată o critică similară, referitoare însă la constituționalitatea dispozițiilor art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală, dar care viza tot aspectul excluderii posibilității atacării cu recurs a încheierii pe care judecătorul o pronunță în baza art. 278¹ alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală. Cu acel prilej, Curtea a statuat că, în situația admiterii plângerii cu reținerea cauzei spre judecare, dispozițiile privind judecarea în primă instanță și căile de atac se aplică în mod corespunzător și, prin urmare, nu este restrâns în niciun fel dreptul părții de a se adresa instanței, de a formula apărări și de a se prevala de toate garanțiile ce caracterizează un proces echitabil. Mai mult, după pronunțarea unei hotărâri de către instanța de fond, care a reținut cauza pentru judecată în primă instanță, se pot exercita căile de atac prevăzute de lege, partea având posibilitatea să își exercite neîngrădită dreptul de acces liber la justiție.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 4 și alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Pompiliu Bota în Dosarul nr. 7.773/318/2009 al Judecătorei Târgu Jiu.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

COMISIA NAȚIONALĂ PENTRU CONTROLUL ACTIVITĂȚILOR NUCLEARE

ORDIN

privind aprobarea Normelor de securitate nucleară privind proiectarea și construcția centralelor nucleare electrice

În conformitate cu prevederile art. 35 lit. a) din Legea nr. 111/1996 privind desfășurarea în siguranță, reglementarea, autorizarea și controlul activităților nucleare, republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu dispozițiile art. 2 alin. (1) lit. a) din Regulamentul de organizare și funcționare a Comisiei Naționale pentru Controlul Activităților Nucleare, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.627/2003, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere că au fost luate măsurile impuse de prevederile Hotărârii Guvernului nr. 1.016/2004 privind măsurile pentru organizarea și realizarea schimbului de informații în domeniul standardelor și reglementărilor tehnice, precum și al regulilor referitoare la serviciile societății informaționale între România și statele membre ale Uniunii Europene, precum și Comisia Europeană, cu modificările ulterioare,

președintele Comisiei Naționale pentru Controlul Activităților Nucleare emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Normele de securitate nucleară privind proiectarea și construcția centralelor nucleare electrice, prevăzute în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Comisiei Naționale pentru Controlul Activităților Nucleare,
Vajda Borbála

București, 23 noiembrie 2010.
Nr. 335.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 855 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

MINISTERUL AFACERILOR EXTERNE

ORDIN**privind publicarea Programului de aplicare în domeniile educației, științei și culturii dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Arabe Siriene pentru anii 2010—2014, semnat la București la 10 noiembrie 2010**

În baza art. 4 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 100/2004 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Externe, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere că tratatul de mai jos a intrat în vigoare la data semnării, în conformitate cu prevederile sale,

în temeiul art. 28 alin. (2) din Legea nr. 590/2003 privind tratatele,

ministrul afacerilor externe emite prezentul ordin.

Articol unic. — Se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, Programul de aplicare în domeniile educației, științei și culturii dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Arabe Siriene pentru anii 2010—2014, semnat la București la 10 noiembrie 2010.

Ministrul afacerilor externe,
Teodor Baconschi

București, 25 noiembrie 2010.
Nr. 2.217.

PROGRAM**de aplicare în domeniile educației, științei și culturii între Guvernul României și Guvernul Republicii Arabe Siriene pentru anii 2010—2014**

Guvernul României și Guvernul Republicii Arabe Siriene, denumite în continuare *părți*,

dorind să dezvolte relațiile de prietenie și cooperare dintre poporul român și poporul arab sirian,

în temeiul art. 14 din Acordul de colaborare în domeniile educației, științei și culturii dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Arabe Siriene, semnat la Damasc la 7 noiembrie 2004,

au convenit următorul program de aplicare pentru anii 2010—2014:

I. Educație și știință**ARTICOLUL 1**

(1) Părțile vor acționa pentru dezvoltarea colaborării în domeniul educației, prin efectuarea unor vizite de experți din cele două state, specializați în următoarele domenii:

- a) curricula;
- b) formarea cadrelor didactice;
- c) planificarea educațională și statistică;
- d) informatizarea învățământului;
- e) învățământul profesional și tehnic;
- f) asigurarea calității în educație și în sistemul de învățământ superior;

g) caracteristici specifice ale sistemelor de învățământ din cele două state, tipuri de învățământ acreditate, tipuri de diplome și certificate de studii și posibilități de recunoaștere academică a nivelului de studii.

(2) Durata vizitelor pentru fiecare dintre domeniile menționate va fi de maximum 5 (cinci) zile.

ARTICOLUL 2

Părțile vor face schimb de documentație și studii, în scopul prezentării istoriei, geografiei și culturii fiecăruia dintre cele două state, a dezvoltării lor economice și sociale, pentru o reflectare obiectivă și corectă în manualele școlare, în cursurile universitare, în enciclopedii și alte surse de referință din celălalt stat.

ARTICOLUL 3

Părțile vor efectua, la cerere, schimb de programe și manuale școlare în vigoare pentru toate nivelurile de studii.

ARTICOLUL 4

Părțile vor face schimb de lucrări, studii, analize și periodice pe teme didactice publicate de instituțiile de învățământ din cele două state.

ARTICOLUL 5

Pe perioada valabilității prezentului program, părțile vor proceda la schimburi de informații privind diplomele și gradele

științifice pe care instituțiile de învățământ le emit, în scopul încheierii unui acord special pentru echivalarea acestora, cu respectarea cadrului legal și a sistemelor aplicate în fiecare dintre cele două state.

ARTICOLUL 6

Părțile vor acționa pentru colaborarea comisiilor naționale pentru UNESCO.

ARTICOLUL 7

Părțile vor facilita colaborarea științifică dintre instituțiile de învățământ superior din statele lor, precum și vizitele unor profesori și experți, în scopul familiarizării cu experiența celorlalte părți, al efectuării de cercetări științifice și al participării la congrese științifice.

ARTICOLUL 8

Părțile vor încuraja încheierea de documente de colaborare între universitățile și instituțiile de învățământ superior din cele două state.

ARTICOLUL 9

Fiecare dintre cele două părți va trimite anual, la cererea celeilalte părți, un număr de membri ai corpului profesoral la specializări pentru a studia în universitățile și instituțiile de învățământ superior ale celeilalte părți.

ARTICOLUL 10

Părțile vor încuraja propriii cetățeni să urmeze studii în sistemul de învățământ superior al celuilalt stat, în regim de plată, pe cont propriu.

ARTICOLUL 11

Părțile vor efectua schimburi de burse de studii, după cum urmează:

a) partea română va oferi anual 5 (cinci) burse pentru studii universitare de licență, 5 (cinci) burse pentru studii postuniversitare (masterat sau studii de specializare) și 5 (cinci) burse pentru studii universitare de doctorat;

b) partea siriană va oferi anual 3 (trei) burse de studii universitare de licență și 2 (două) burse pentru studii doctorale;

c) bursele menționate la lit. a) și b) vor fi precedate, în fiecare caz, de un an pregătitor pentru învățarea limbii române de către studenții sirieni (în departamente specializate), respectiv pentru învățarea limbii arabe de către studenții români, la Institutul pentru Învățarea Limbii Arabe de către Străini (Ministerul Educației).

ARTICOLUL 12

Partea română va oferi anual 5 (cinci) burse cetățenilor sirieni absolvenți ai instituțiilor de învățământ superior din România, pentru efectuarea de cercetări științifice, documentare și perfecționarea cunoștințelor, inclusiv în domeniul medical.

ARTICOLUL 13

Părțile vor proceda la schimburi de vizite de profesori pentru documentare și schimb de experiență.

ARTICOLUL 14

Durata vizitelor, tematica și aspectele financiare ce vor fi aplicate schimburilor prevăzute la art. 1, 7, 9, 11, 12 și 13 vor fi convenite, anual, pe canale diplomatice, în conformitate cu legislația în vigoare din cele două state.

II. Cultură și artă

ARTICOLUL 15

Partea siriană (Institutul Superior de Arte Dramatice — Damasc) va primi, pe perioada valabilității acestui program, un regizor de teatru, timp de 3 luni, pentru a pune în scenă o lucrare dramatică cu studenții institutului. Detaliile vor fi stabilite pe cale diplomatică.

ARTICOLUL 16

Părțile vor încuraja cooperarea în domeniul cinematografiei și al producției de filme.

ARTICOLUL 17

Părțile vor organiza, pe bază de reciprocitate, săptămâni ale cinematografiei celuilalt stat.

ARTICOLUL 18

Părțile vor participa la festivalurile cinematografice organizate în fiecare dintre cele două state.

ARTICOLUL 19

Părțile vor proceda la schimb de vizite al câte unui expert în arheologie, pe o durată de câte 15 (cincisprezece) zile, pentru documentare privind vestigiile arheologice și tehnicile moderne folosite în refacerea și restaurarea lor.

ARTICOLUL 20

Partea română va primi, pentru o perioadă de două săptămâni, un lucrător al Bibliotecii Naționale Al-Assad în scopul documentării privind sistemul de lucru al bibliotecilor din România.

ARTICOLUL 21

Părțile vor efectua schimburi de materiale tipărite din domeniul teatrului și vor încuraja traducerile din limba română în limba arabă și reciproc.

ARTICOLUL 22

Părțile vor efectua schimburi de partituri, programe, materiale specifice și specialiști din domeniul muzical.

ARTICOLUL 23

Părțile vor participa la festivalurile artistice organizate în cele două state, în mod special la Festivalul Internațional de la Bosra, detaliile urmând a fi stabilite pe cale diplomatică.

ARTICOLUL 24

Părțile vor participa la târgurile de carte organizate în celălalt stat, numai în scopul expunerii, cu scutire de taxe. Pe bază de reciprocitate, părțile își asigură cu titlu de gratuitate închirierea spațiilor necesare pentru expunerea cărților în stand.

ARTICOLUL 25

Părțile vor efectua schimburi de publicații între organismele specializate în cultura arabă.

ARTICOLUL 26

Părțile vor face schimb de expoziții de artă — una în România (cu un comisar însoțitor) și una în Siria (cu un comisar însoțitor).

ARTICOLUL 27

Părțile încurajează înființarea de institute/centre culturale pe teritoriul celuilalt stat, cu respectarea legislației în vigoare în cele două state.

III. Mass-media**ARTICOLUL 28**

În scopul dezvoltării cooperării pe linia presei scrise, audio-vizuale și între agențiile de presă, părțile vor încuraja diferitele instituții din mass-media să încheie programe de cooperare bilaterală sau să pună în aplicare acordurile deja existente.

ARTICOLUL 29

Părțile vor sprijini efectuarea unor schimburi de experiență între delegațiile de ziariști din cele două state.

ARTICOLUL 30

Părțile salută încheierea unui nou acord de colaborare între Agenția Națională de Presă AGERPRES și agenția de presă siriană SANA, care va asigura o bază juridică actualizată pentru schimburile de materiale de presă (fluxuri de știri, materiale documentare, fotografii).

IV. Tineret și sport**ARTICOLUL 31**

Părțile vor încuraja extinderea și dezvoltarea relațiilor de colaborare dintre instituțiile de tineret din cele două state, în toate domeniile, pe baza înțelegerilor directe.

ARTICOLUL 32

Părțile vor sprijini schimburile sportive bilaterale și vor încuraja semnarea de înțelegeri de cooperare specifică între Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului din România și Uniunea Generală a Sportului din Siria.

ARTICOLUL 33

Părțile vor încuraja cooperarea dintre organizațiile neguvernamentale de tineret, legal constituite, din cele două state.

V. Condiții financiare**ARTICOLUL 34****Schimbul de persoane pentru vizite de scurtă durată**

(1) Partea trimițătoare va suporta cheltuielile de transport către și de la capitala statului părții primitoare.

(2) Partea primitoare va suporta cheltuielile legate de:

a) cazare și masă, în conformitate cu legislația în vigoare din statul primitor;

b) transportul intern, în conformitate cu programul vizitei;

c) asistența medicală gratuită în caz de urgențe medico-chirurgicale și boli cu potențial endemo-epidemic, în conformitate cu legislația internă în vigoare în statul primitor.

(3) Pentru schimburile din domeniul televiziunii, părțile vor negocia punctual condițiile de cooperare, prin încheierea de convenții separate în acest sens.

ARTICOLUL 35**Burse**

(1) Partea trimițătoare va suporta cheltuielile de transport intern și internațional al bursierilor către și de la instituția sau universitatea din statul primitor la care studiază.

(2) Partea primitoare:

a) va asigura bursierilor prevăzuți în prezentul program cazare în campusurile universitare;

b) va plăti fiecărui bursier prevăzut în prezentul program o sumă lunară (bursă), în conformitate cu reglementările financiare interne în vigoare;

c) va scuti bursierii de la plata taxelor de înscriere și școlarizare;

d) va asigura bursierilor asistență medicală gratuită în caz de urgențe medico-chirurgicale și boli cu potențial endemo-epidemic, în conformitate cu legislația internă în vigoare.

ARTICOLUL 36**Expoziții**

(1) Partea trimițătoare:

a) suportă cheltuielile de transport al exponatelor către și de la capitala statului primitor;

b) suportă taxele de asigurare pentru exponate.

(2) Partea primitoare:

a) suportă cheltuielile de transport al exponatelor în interiorul țării;

b) asigură sălile și condițiile adecvate pentru organizarea expoziției;

c) garantează integritatea exponatelor pe teritoriul statului său;

d) acoperă cheltuielile artiștilor și ale comisariatului expoziției, în conformitate cu reglementările financiare în vigoare referitoare la schimbul de persoane, menționat la art. 34;

e) în caz de deteriorare a exponatelor, va pune gratuit la dispoziția părții trimițătoare documentația necesară, asigurând părții trimițătoare posibilitatea de a solicita toate despăgubirile corespunzătoare de la companiile de asigurare.

(3) Alte detalii vor fi convenite cu cel puțin 4 (patru) luni înainte de organizarea expoziției, pe canale diplomatice.

ARTICOLUL 37

Partea trimițătoare va suporta toate cheltuielile de transport internațional pentru totalitatea materialelor ce fac obiectul prezentului program (publicații, filme, înregistrări etc.).

VI. Prevederi generale**ARTICOLUL 38**

Vizitele și bursele prevăzute în prezentul program se vor realiza astfel:

1. Solicitățile se vor face pe canale diplomatice, cu cel puțin 3 (trei) luni înainte de începerea acțiunii.

2. Partea trimițătoare va comunica părții primitoare:

a) lista delegației, numele grupului sau al persoanelor, curriculum vitae, informații referitoare la limbile străine cunoscute;

b) programul vizitei, tema conferințelor și numele conferențiarului, informații despre universitate și secție;

c) data și durata vizitei prevăzute;

d) informații privind domeniul în care se face cercetarea.

3. Partea trimițătoare comunică părții primitoare data sosirii, cu cel puțin 30 (treizeci) de zile înainte.

4. Partea primitoare va confirma acceptarea vizitei cu cel puțin 15 (cincisprezece) zile înainte de efectuarea acesteia.

ARTICOLUL 39

Bursierii sunt nominalizați numai de autoritățile competente din cele două state.

ARTICOLUL 40

Propunerile privind bursierii vor fi comunicate părții primitoare astfel:

a) pentru studii complete — până la data de 31 august a fiecărui an;

b) pentru studii postuniversitare — până la data de 31 mai a fiecărui an;

c) pentru studii parțiale — cu cel puțin 4 luni înainte de începerea activității acestora.

ARTICOLUL 41

Un student bursier nu are dreptul să își schimbe domeniul de studiu decât cu aprobarea autorităților competente din fiecare stat.

ARTICOLUL 42

Toate activitățile convenite în cadrul prezentului program se vor derula în conformitate cu legile și reglementările interne în vigoare în statul primitor.

Părțile vor conveni asupra derulării prezentului program și a altor detalii pe canale diplomatice.

Semnat la București la 10 noiembrie 2010, în două exemplare originale, fiecare în limbile română, arabă și engleză, toate textele fiind egal autentice. În cazul în care există diferențe de interpretare, va prevala textul în limba engleză.

Pentru Guvernul României,
Teodor Baconschi,
ministrul afacerilor externe

Pentru Guvernul Republicii Arabe Siriene,
Walid Al-Moalem,
ministrul afacerilor externe

ARTICOLUL 43

Prezentul program nu exclude realizarea altor forme de colaborare în domeniile culturii, educației și științei, cu condiția ca acestea să fie convenite de cele două părți pe canale diplomatice.

ARTICOLUL 44

Prezentul program intră în vigoare la data semnării și este valabil până la 31 decembrie 2014.

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

O R D I N

pentru modificarea Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 291/2010 privind instituirea și aprobarea componenței Comisiei pentru autorizarea operatorilor de produse supuse accizelor armonizate și a regulamentului de organizare și funcționare a acestora

În temeiul prevederilor art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul finanțelor publice emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 291/2010 privind instituirea și aprobarea componenței Comisiei pentru autorizarea operatorilor de produse supuse accizelor armonizate și a regulamentului de organizare și funcționare a acestora, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 141 din 3 martie 2010, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. Articolul 1 va avea următorul cuprins:

„Art. 1. — Se instituie Comisia pentru autorizarea operatorilor de produse supuse accizelor armonizate. Comisia este formată din 9 membri, în componența prevăzută în anexa nr. 1, care face parte integrantă din prezentul ordin.”

2. Anexa nr. 1 „Componența Comisiei pentru autorizarea operatorilor de produse supuse accizelor armonizate” se înlocuiește cu anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul finanțelor publice,
Gheorghe Ialomițianu

C O M P O N E N Ț A

Comisiei pentru autorizarea operatorilor de produse supuse accizelor armonizate

1. Directorul general al Direcției generale legislație Cod fiscal din cadrul Ministerului Finanțelor Publice — membru președinte

2. Directorul general al Direcției generale management al domeniilor reglementate specific din cadrul Ministerului Finanțelor Publice — membru vicepreședinte

3. Directorul Direcției management și monitorizare alte domenii specifice din cadrul Ministerului Finanțelor Publice — membru

4. Directorul general al Direcției generale juridice din cadrul Ministerului Finanțelor Publice — membru

5. Directorul general al Direcției generale juridice din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală — membru

6. Directorul general al Direcției generale de informații fiscale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală — membru

7. Directorul Direcției de autorizări din cadrul Autorității Naționale a Vămirilor — membru

8. Directorul Direcției de legislație în domeniul accizelor din cadrul Ministerului Finanțelor Publice — membru

9. Directorul general al Direcției generale de reglementare a colectării creanțelor bugetare din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală — membru

NOTĂ:

În cazuri justificate, președintele Comisiei pentru autorizarea operatorilor de produse supuse accizelor armonizate este înlocuit de vicepreședinte, care exercită toate atribuțiile președintelui, conform ordinului.

În cazuri justificate, membrii Comisiei pentru autorizarea operatorilor de produse supuse accizelor armonizate pot desemna în scris un alt membru al comisiei care să exercite drepturile derivate din calitatea de membru.

Un membru al Comisiei pentru autorizarea operatorilor de produse supuse accizelor armonizate nu poate primi decât o singură împuternicire în baza căreia să reprezinte un alt membru al comisiei.

A C T E A L E C U R Ț I I E U R O P E N E A D R E P T U R I L O R O M U L U I

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
SECȚIA A TREIA

H O T Ă R Ă R E A

din 29 iulie 2008,

definitivă la 1 decembrie 2008,

în Cauza Mitrea împotriva României

(Cererea nr. 26.105/03)

În Cauza Mitrea împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), statuând în cadrul unei camere formate din: Josep Casadevall, președinte, Corneliu Bîrsan, Boštjan M. Zupančič, Egbert Myjer, Ineta Ziemele, Luis López Guerra, Ann Power, judecători, și Santiago Quesada, grefier de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu la data de 8 iulie 2008, pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

P R O C E D U R A

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 26.105/03) împotriva României introdusă în fața Curții conform art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*) de către un cetățean român, domnul Augustin Mitrea (*reclamantul*), la data de 11 iulie 2003.

2. Reclamantul a fost reprezentat de domnul Vasile Florin Fericean, avocat în Baia Mare. Guvernul român (*Guvernul*) a fost reprezentat de agentul său, domnul Răzvan-Horațiu Radu, de la Ministerul Afacerilor Externe.

3. La data de 6 noiembrie 2007, Curtea a decis să comunice Guvernului cererea privind pretinsa încălcare a dreptului reclamantului la un proces echitabil ca urmare a desființării, într-o

cale extraordinară de atac, a unei hotărâri judecătorești definitive și executorii, favorabilă acestuia. De asemenea, Curtea a decis să examineze în același timp admisibilitatea și temeinicia cererii (art. 29 § 3 din Regulamentul Curții).

Î N F A P T

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

4. Reclamantul s-a născut în 1934 și locuiește la Baia Mare.

A. Procedura împotriva societății I.W.

5. La data de 1 aprilie 2002, Tribunalul Maramureș a obligat societatea I.W., fostul angajator al reclamantului, să îl reîncadreze pe acesta pe postul său și să îi plătească despăgubiri. Această hotărâre a devenit definitivă.

Totuși, la data de 30 septembrie 2002, aceeași instanță a admis cererea societății I.W. și a anulat decizia din data de 1 aprilie 2002 (*contestație în anulare*). Instanța a reexaminat cauza și a respins acțiunea inițială a reclamantului.

Decizia din data de 30 septembrie 2002 a fost redactată la data de 28 octombrie 2002 și dactilografiată la data de 30 octombrie 2002. În conformitate cu dispozițiile procedurale, ea nu a fost comunicată părților.

6. La data de 18 decembrie 2002, reclamantul a solicitat procurorului general să introducă o cerere la Curtea Supremă de Justiție în vederea casării deciziei din data de 30 septembrie 2002 (*recurs în anulare*). La data de 20 martie 2003, procurorul general a decis să nu dea curs solicitării reclamantului.

B. Procedura împotriva societății M.

7. Printr-o sentință din data de 3 februarie 2000, confirmată printr-o decizie definitivă a Tribunalului Maramureș din data de 18 mai 2000, fostul angajator al reclamantului, o societate numită M., a fost obligat să îi elibereze reclamantului cartea de muncă și să îi plătească 100.000 lei românești vechi (ROL) cu titlu de cheltuieli de judecată.

8. La o dată nespecificată, reclamantul a formulat o cerere adresată Judecătoriei Baia Mare pentru executarea silită a acestei sentințe. În apărare, societatea M. a susținut că nu mai deținea cartea de muncă a reclamantului și că doar angajatorul cel mai recent (I.W.) era în măsură să elibereze o copie a acesteia.

9. La data de 15 februarie 2002 cererea reclamantului a fost respinsă. Instanța a reținut, în special, că faptele cauzei confirmau că era imposibil din punct de vedere obiectiv pentru societatea M. să îi elibereze reclamantului cartea sa de muncă, întrucât documentul nu se mai afla în posesia acesteia.

10. Apelul reclamantului a fost admis de Tribunalul Maramureș printr-o decizie definitivă din 17 iunie 2002, modificată la data de 12 septembrie 2002. Tribunalul Maramureș a obligat societatea M. la plata de daune cominatorii de 350.000 ROL pe zi de întârziere, începând cu data de 3 februarie 2000 până la executare, și a dispus ca aceasta să îi plătească reclamantului 5.712.000 ROL cu titlu de cheltuieli de judecată. După ce a analizat argumentele utilizate de judecătorie pentru a se pronunța în favoarea debitorului, instanța de apel a stabilit, în special, că:

„Fiind pronunțată o hotărâre irevocabilă având ca obiect obligația de a face, respectiv obligarea părâtei [compania M.] de a elibera reclamantului carnetul de muncă, nu interesează pedicile la executarea acestei hotărâri, la care face referiri instanța fondului.”

11. La data de 10 martie 2003, societatea M. a introdus la Tribunalul Maramureș o contestație în anulare a deciziei din 17 iunie 2002, cu motivarea că Tribunalul Maramureș nu analizase dovezile care confirmau imposibilitatea sa de executare.

12. Reclamantul a susținut că societatea M. nu avea *locus standi* pentru a introduce o contestație în anulare, deoarece această procedură extraordinară era disponibilă numai pentru partea care utilizase calea de atac a apelului. De asemenea, el a susținut că cererea ar trebui respinsă deoarece societatea M. a invocat aceleași argumente ca cele din fața judecătoriei și a instanței de apel.

13. Printr-o decizie definitivă din 26 martie 2003, Tribunalul Maramureș, deliberând într-un complet diferit față de cel din 17 iunie 2002, a admis cererea și a anulat decizia definitivă din 17 iunie 2002 pe fond, precum și decizia din 12 septembrie 2002 care o modifica. În consecință, instanța a respins apelul reclamantului și a menținut sentința din 15 februarie 2002. Părțile relevante din decizie sunt redactate astfel:

„Contestația a fost formulată de către societatea M., care a avut calitatea de intimată în dosarul de recurs, cu respectarea termenului prev. de art. 313 Cod procedură civilă. (...)”

Tribunalul apreciază că în speță sunt incidente prevederile legale invocate, respectiv dispozițiile art. 318 Cod procedură civilă, instanța de recurs săvârșind o greșeală materială în soluționarea acestuia, prin aceasta înțelegându-se orice eroare materială evidentă pe care o săvârșește instanța, prin confundarea unor elemente importante sau a unor date materiale ale dosarului, și care este determinantă pentru soluția pronunțată.

În analiza motivelor de recurs, instanța trebuia să aibă în vedere probele administrate, respectiv toate înscrisurile din care rezultă imposibilitatea executării dispoziției, respectiv lipsa carnetului de muncă al reclamantului de la societatea contestatoare. Reținerea instanței de recurs că nu interesează pedicile la executarea hotărârii sunt afirmații care contravin probelor.”

II. Dreptul intern pertinent

14. Art. 318 din Codul de procedură civilă definește „eroarea materială” ca unul dintre temeiurile pentru casarea unei decizii definitive prin intermediul căii extraordinare de atac a contestației în anulare. Acest articol este redactat, în partea relevantă, astfel:

ARTICOLUL 318

„Hotărârile instanțelor de recurs mai pot fi atacate cu contestație când dezlegarea dată este rezultatul unei greșeli materiale...”

ÎN DREPT

I. Pretinsa încălcare a art. 6 § 1 din Convenție

15. Reclamantul s-a plâns de anularea deciziilor definitive din 1 aprilie 2002 și 17 iunie 2002, precum și de faptul că procedurile au fost inechitabile, în condițiile în care căile extraordinare de atac au fost admise, deși acestea nu îndeplineau criteriile de admisibilitate. El a invocat art. 6 § 1 din Convenție, care, în părțile relevante, dispune astfel:

„Orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale în mod echitabil (...) de către o instanță...”

A. Admisibilitatea

1. Procedura împotriva societății I.W.

16. Curtea reiterează că obiectivul termenului de 6 luni prevăzut de art. 35 este de a promova securitatea juridică asigurând faptul că procedurile care intră sub incidența Convenției sunt tratate într-un termen rezonabil și că deciziile pronunțate nu pot fi contestate în mod continuu. Această regulă oferă, de asemenea, eventualului reclamant timp suficient pentru a decide dacă să introducă o plângere și, în caz afirmativ, pentru a se decide asupra capetelor de cerere și asupra argumentelor specifice pe care înțelege să le ridice (a se vedea, printre altele, *Worm împotriva Austriei*, Hotărârea din 29 august 1997, *Culegere de hotărâri și decizii* 1997-V, p. 1.534, p. 1.547, §§ 32—33).

17. Curtea reține că procedura împotriva societății I.W. s-a încheiat cu Hotărârea definitivă din data de 30 septembrie 2002. În condițiile în care nu este posibil să se stabilească data la care această hotărâre a devenit disponibilă părților, Curtea observă că la data de 18 decembrie 2002, cel mai târziu, reclamantul trebuia să fi cunoscut conținutul hotărârii. La acea dată, el a solicitat procurorului general introducerea unui recurs în anulare împotriva acesteia. Rezultă că, introducând prezenta cerere la data de 11 iulie 2003, reclamantul nu a respectat termenul de 6 luni prevăzut de Convenție.

18. În consecință, această parte a cererii este tardivă și trebuie respinsă conform art. 35 §§ 1 și 4 din Convenție.

2. *Procedura împotriva societății M.*

19. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este în mod vădit nefondat în sensul art. 35 § 3 din Convenție. De asemenea, Curtea constată că acesta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, trebuie declarat admisibil.

B. Fondul

1. *Argumentele părților*

20. Guvernul a susținut că există câteva aspecte care disting această cauză de cauzele *Brumărescu împotriva României* ([MC], nr. 28.342/95, CEDO 1999-VII) și *Androne împotriva României* (nr. 54.062/00, 22 decembrie 2004), în care Curtea a stabilit că prin desființarea unei hotărâri definitive s-a încălcat dreptul reclamantului la un proces echitabil. Guvernul a arătat că niciun oficial al statului nu a intervenit în cauză, în condițiile în care calea extraordinară de atac a fost introdusă la instanță chiar de pârât.

Mai mult, termenele pentru introducerea cererii erau clar precizate și au fost respectate. În final, instanța care a examinat contestația în anulare a fost aceeași cu cea care a pronunțat decizia definitivă, și nu o instanță superioară cu atribuții de supervizare.

21. Guvernul a afirmat că eroarea materială comisă, și anume ignorarea unor probe importante, a reprezentat o lacună procedurală foarte serioasă care a dus la o soluționare eronată a cauzei.

22. Reclamantul a susținut că Tribunalul Maramureș analizase aceleași argumente atât în cadrul apelului, cât și al contestației în anulare și a reiterat că, în opinia sa, societatea nu avea *locus standi* pentru a introduce contestația în anulare.

2. *Aprecierea Curții*

23. Curtea reiterează că, în conformitate cu jurisprudența sa constantă, dreptul la un proces echitabil garantat de art. 6 § 1 trebuie interpretat în lumina preambulului Convenției, care consacră, printre altele, preeminența dreptului ca parte a moștenirii comune a părților contractante. Unul dintre aspectele fundamentale ale supremației dreptului este principiul securității juridice, care impune, *inter alia*, ca, atunci când instanțele au pronunțat o soluție definitivă, soluția lor să nu poată fi repusă în discuție (*Brumărescu*, citată mai sus, § 61).

24. Securitatea juridică implică respectul pentru principiul *res judicata* (ibid., § 62), care constituie principiul caracterului definitiv al hotărârilor judecătorești. Acest principiu subliniază că nicio parte nu poate solicita revizuirea unei hotărâri definitive și obligatorii doar pentru a obține o nouă rejudecare a cauzei. Puterea de revizuire a instanțelor superioare ar trebui utilizată pentru a corecta erorile judiciare, și nu pentru a se ajunge la o nouă examinare a cauzei. Revizuirea nu ar trebui tratată ca un apel deghizat, iar simpla posibilitate de a exista două puncte de vedere asupra unei probleme nu este un temei pentru reexaminare. O îndepărtare de la acest principiu este justificată doar când devine necesară ca urmare a unor circumstanțe având un caracter substanțial și obligatoriu (a se vedea *Ryabykh împotriva Rusiei*, nr. 52.854/99, § 52, CEDO 2003-IX).

25. Totuși, cerințele principiului securității juridice nu sunt absolute. Curtea însăși recomandă uneori redeschiderea unor proceduri drept cea mai potrivită măsură reparatorie atunci când procedurile interne nu au corespuns cerințelor art. 6 (a se vedea, printre altele, *Lungoci împotriva României*, nr. 62.710/00, § 56, 26 ianuarie 2006).

În orice caz, puterea de a iniția și de a derula o procedură de revizuire ar trebui exercitată de către autorități în așa fel încât să asigure, în cel mai înalt grad posibil, un echilibru între interesele

aflate în joc (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Nikitin împotriva Rusiei*, nr. 50.178/99, § 57, CEDO 2004-VIII).

26. În cele din urmă, Curtea observă că, în cazul procedurilor de revizuire rusești, Comitetul Miniștrilor și-a exprimat îngrijorarea față de faptul că aceeași instanță a acționat succesiv ca instanță de casare și apoi ca instanță într-o cale extraordinară de atac în aceeași cauză și a subliniat că instanța ar trebui să fie capabilă să corecteze toate erorile din hotărârile instanțelor inferioare într-un singur set de proceduri, astfel încât recurgerea ulterioară la calea extraordinară de atac să fie într-adevăr excepțională, în cazul în care s-ar mai impune [Rezoluția interimară ResDH (2006), citată în *Nelyubin împotriva Rusiei*, nr. 14.502/04, § 17, 2 noiembrie 2006].

27. Revenind la faptele cauzei prezente, Curtea observă că decizia definitivă și irevocabilă din 17 iunie 2002 a fost favorabilă reclamantului și a considerat că argumentele invocate de debitor și acceptate de prima instanță pentru a justifica neîndeplinirea obligației erau irelevante. Totuși, aceeași instanță a admis contestația în anulare cu motivarea că ultima instanță nu analizase acele mijloace de probă.

28. În lumina întregului material avut la dispoziție și în măsura în care Curtea este competentă să examineze procedurile interne, ea consideră că acestea nu au dezvăluit nicio aparență de arbitrar cu privire la modul în care instanțele au examinat cauza, astfel încât să se justifice redeschiderea procedurii (a se vedea *García Ruiz împotriva Spaniei* [MC], nr. 30.544/96, § 28, CEDO 1999-I, și *Brualla Gómez de la Torre împotriva Spaniei*, Hotărârea din 19 decembrie 1997, *Culegere* 1997-VIII, p. 2.955, § 31; a se vedea, de asemenea, paragraful 25 de mai sus).

În ciuda argumentelor Guvernului în sens contrar, Curtea consideră că acest caz este unul tipic în care există puncte de vedere diferite ale instanțelor cu privire la admisibilitatea și la relevanța mijloacelor de probă prezentate, ceea ce, în actuala cauză, nu justifică desființarea unei hotărâri definitive și obligatorii.

29. Mai mult, având în vedere circumstanțele cauzei, Curtea nu consideră că prezintă o relevanță deosebită faptul că cererea de contestație în anulare a fost introdusă chiar de către una dintre părți, de vreme ce, în opinia sa, instanța internă a utilizat oportunitatea creată prin această cerere pentru a reexamina mijloacele de probă și pentru a desființa hotărâri definitive și obligatorii (a se vedea, de asemenea, *mutatis mutandis*, *Androne*, §§ 17 și 19, citată mai sus). Pentru aceleași motive, Curtea nu va mai analiza argumentul reclamantului potrivit căruia societatea nu avea *locus standi* pentru a introduce contestația în anulare.

30. Considerațiile anterioare sunt suficiente pentru a-i permite Curții să concluzioneze că, prin posibilitatea desființării deciziei definitive din data de 17 iunie 2002 (astfel cum a fost modificată la data de 12 septembrie 2002), autoritățile nu au respectat un echilibru între interesele aflate în joc și, astfel, dreptul reclamantului la un proces echitabil a fost încălcat.

În consecință, a existat o încălcare a art. 6 § 1 din Convenție.

II. Aplicarea art. 41 din Convenție

31. Art. 41 din Convenție prevede:

„În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

32. La data de 24 martie 2008, reclamantul a solicitat 32.693 euro (EUR), cu titlu de daune materiale, reprezentând daunele cominatorii stabilite prin decizia definitivă din data de

17 iunie 2002 pentru perioada cuprinsă între 3 februarie 2000 și 31 martie 2008. El a solicitat, de asemenea, 31.538 EUR cu titlu de daune morale.

În cele din urmă, el a formulat cereri suplimentare pentru prejudiciul pe care l-ar fi suferit ca urmare a casării deciziei definitive din 1 aprilie 2002.

33. Guvernul a arătat că în această cauză debitorul este o entitate privată, iar statul nu ar trebui să fie considerat responsabil pentru faptul că societatea M. nu a plătit, în măsura în care singura obligație a statului în această materie este de a pune la dispoziția creditorului un mecanism de executare silită efectiv. Mai mult, Guvernul a reiterat că singurul capăt de cerere invocat de reclamant este cel cu privire la art. 6 § 1 și că niciun capăt de cerere referitor la respectarea dreptului de proprietate nu a fost comunicat Guvernului.

În cele din urmă, Guvernul a considerat că nu există nicio legătură de cauzalitate între capetele de cerere formulate în fața Curții și pretinsul prejudiciu moral suferit și a susținut că, în orice caz, solicitările în această privință sunt excesive.

34. Curtea observă că ea a stabilit anterior că o sancțiune similară celei aplicate societății M. în această cauză nu poate fi executată direct, în condițiile în care partea interesată trebuie să realizeze cuantificarea sa de către instanțele interne, pe baza prejudiciului efectiv suferit (a se vedea *Gavrileanu împotriva României*, nr. 18.037/02, § 66, 22 februarie 2007). Curtea nu ar putea specula cu privire la rezultatul acestor proceduri. În consecință, respinge această solicitare.

35. Pe de altă parte, ea consideră că reclamantul trebuie să fi suferit un prejudiciu moral și îi acordă cu acest titlu 3.000 EUR.

B. Cheltuieli de judecată

36. Reclamantul a solicitat, de asemenea, 1.183 EUR cu titlu de taxe de timbru și 317 EUR cu titlu de cheltuieli pentru traducere, tehnoredactare și copiere. El a informat Curtea că se află în imposibilitatea de a prezenta facturi, deoarece nu a păstrat chitanțele pentru costurile suportate de-a lungul procedurilor. El a prezentat facturi pentru plata, la data de 24 martie 2008, a 1.000 lei românești noi (RON) pentru traduceri și 84 RON pentru timbre poștale.

37. Guvernul a argumentat că reclamantul nu a dovedit că aceste cheltuieli au fost efectiv realizate și a arătat că, pentru același motiv, cele două facturi nu ar putea fi luate în considerare de către Curte.

38. Conform jurisprudenței Curții, un reclamant are dreptul la rambursarea cheltuielilor de judecată numai în măsura în care se dovedește că acestea au fost în mod real și necesar suportate și sunt rezonabile ca sumă. În prezenta cauză, Curtea observă că cele două facturi sunt datate 24 martie 2008, aceasta fiind și data la care observațiile reclamantului au fost trimise la Curte. Aceste costuri trebuie să aibă o legătură cu prezenta procedură. În consecință, având în vedere informațiile disponibile și criteriile menționate mai sus, Curtea consideră rezonabil să acorde suma de 500 EUR care acoperă toate costurile și cheltuielile.

C. Dobânzi moratorii

39. Curtea consideră potrivit ca rata dobânzii moratorii să se bazeze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene, majorată cu 3 puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

CURTEA

1. declară cererea admisibilă în ceea ce privește casarea deciziei definitive din data de 17 iunie 2002 (astfel cum a fost modificată la data de 12 septembrie 2002) și inadmisibilă în rest;

2. hotărăște că a fost încălcat art. 6 § 1 din Convenție;

3. hotărăște:

a) ca statul pârât să plătească reclamantului, în termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 § 2 din Convenție:

(i) 3.000 EUR (trei mii de euro), plus orice sumă care ar putea fi datorată cu titlu de impozit, pentru prejudiciul moral; și

(ii) 500 EUR (cinci sute euro), plus orice sumă care ar putea fi datorată cu titlu de impozit, pentru cheltuieli de judecată;

b) ca aceste sume să fie convertite în moneda națională a statului pârât, la cursul de schimb valabil la data plății;

c) ca, începând de la expirarea termenului menționat mai sus și până la efectuarea plății, aceste sume să se majoreze cu o dobândă simplă având o rată egală cu cea a facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene, valabilă în această perioadă și majorată cu 3 puncte procentuale;

4. respinge cererea de reparație echitabilă în rest.

Redactată în limba engleză, apoi comunicată în scris la data de 29 iulie 2008, în conformitate cu art. 77 §§ 2 și 3 din Regulamentul Curții.

Josep Casadevall,
președinte

Santiago Quesada,
grefier

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2011 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.200	330	120
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	100	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	500	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	6.000	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	240	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2011 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	50	130	330	790	1.740	500	1.250	3.130	7.510	16.520
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000
Autentic+ExpertMO	130	330	830	1.990	4.380	1.300	3.250	8.130	19.510	42.920

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	600	1.500	3.750	9.000	19.800
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600
Autentic+ExpertMO	150	380	950	2.280	5.020	1.500	3.750	9.380	22.510	49.520

Colecția Monitorul Oficial în format electronic PDF, oricare dintre părțile acestuia

50 lei/an

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

